Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Aarsconferencen i Store Saltsøstad,

begyndende den 6te April. 1866.

(Fra „Deseret News.")

Conferencen samledes i Tabernaklet i Store Saltsøstad Fredagen den 6te April 1866 Kl. 10 Formiddag. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var det øverste Præsidentskab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Overpræsternes Qvorum: Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Hurtigskrivere: George D. Watt og Edward L. Sloan — og et stort Antal Biskopper og Ældster.

Tabernaklets Sangchor, der ledebes af Ældste Robert Sands, havde sin sædvanlige Plads; Choret fra American Fork, der ledebes af Ældste E. Hunter, var lige foran Forhøiningen.

Sang af Tabernaklets Chor: „Sødt er Arbeidet, min Gud, min Konge;" Bøn af Præsident H. C. Kimball. American Forks Chor sang: „Opvæk Jubelens Sang."

Ældste Ezra T. Benson blev opfordret til at tale. Han sagde, at den nærværende Tid er saare vigtig, ikke alene for de Hellige, men for hele Menneskeslægten. Guds Rige er oprettet paa Jorden, ikke formedelst Menneskenes Lidenskaber, Forestillinger og Begreber, men formedelst Guds Kraft og Jesu Christi

Aabenbaringer. Menneskene udføre ikke dette Værk eller gjøre, hvad der bliver gjort; det er Gud, som leder sit eget Værk paa Jorden, og han giver Syner, Aabenbaringer, Viisdom og Kundskab til sine Tjenere, og hvo kan forhindre det? Han hentydede til Pionerernes første Ankomst til denne Dal og til Landets Tilstand paa den Tid. Vi kom ikke hertil i vort eget Navn eller vor egen Styrke, men i Kraften af Israels Guds Navn. Dersom Menneskene komme hertil i den Hensigt at gjøre Ondt, ville de finde, at dette Folk sætter sig derimod, baade aandelig og physisk. Dette Værk er fremadskridende, og alligevel have vi Modstand at kjæmpe med. Dersom vi øve Taalmodighed og ere ydmyge for Gud samt holde hans Befalinger, ville vi faae see, at Guds Værk vil overvinde enhver Modstand og udbrede Retfærdighed over hele Jorden. Han bar Vidnesbyrd om Propheten Josephs og hans Efterfølger Brigham Youngs guddommelige Sendelse, om Ægteskabets Reenhed og Hellighed samt Sandhedens endelige Seier.

Ældste W. Willes sang: „Der et et Sted i Utah, som jeg erindrer godt."

Ældste George Q. Cannon talte om Opfyldelsen af Guds Forjættelser til sit Folk og om den visse Fortrøstning, vi kunne have om, at de Øvrige ogsaa skulle opfyldes, hentydede til den Fred, som de Hellige nyde under de meest forviklede og ugunstige Omstændigheder, selv naar der allermindst var Udsigt til, at den skulde bevares. Han sagde, at denne og andre Velsignelser ville fremdeles blive de Hellige til Deel, dersom de forbleve trofaste.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Lorenzo Snow.

Kl. 2 Eftermiddag.

Inden Forsamlingstiden var Tabernaklet overfyldt med Mennesker, Indgangene bleve spærrede, og en stor Skare maatte være udenfor.

Sang af Choret fra American Fork, Bøn af Ældste George Q. Cannon, og Sang af Tabernaklets Chor.

Præsident Joseph Young talte til de Hellige om den Fred og de hellige Folelser, som ledsage Besiddelsen af den Hellig-Aand, og om de Velsignelser, de have nydt formedelst Lydighed til Evangeliet. Han opmuntrede dem til at forblive trofaste og skride fremad, samt bar Vidnesbyrd om Sandheden og bad, at Guds Velsignelse maatte bestandig hvile over hans Folk.

Præsident D. H. Wells talte om vore konstitutionelle Rettigheder som Borgere og Medlemmer af et religiøst Samfund. Han sagde, at Herren fordrede, at denne Slægt skulde afstaae fra dens Fordærvelse og Ugudelighed og derimod beflitte sig paa Retfærdighed. Gud vil frelse os formedelst vor Lydighed mod hans Love, og dersom Nogen kommer hid til dette Territorium eller træder ind i denne Kirke i noget andet Øiemed end at tjene Herren og blive frelst, gjorde han bedre i at forblive der, hvor han var i Verden. Det er vor ligesom Alles Rettighed at dyrke Gud overeensstemmende med vor Tro, uden at Nogen har Ret til at blande sig i vor Religion. Denne Rettighed vil blive sikkret alle Mennesker, naar Guds Rige bliver herskende paa Jorden.

Han hentydede til de Beskyldninger, som ere fremførte mod de Hellige for Opsætsighed mod Regjeringen, og paaviste, at de Ældste i denne Kirke have altid viist Lydighed mod Lovene paa ethvert Sted, hvor de have arbeidet, og en urokkelig Troskab mod vort Lands Constitution, uden at der i Kirkens Historie kan paavises et eneste Exempel, at vi nogensinde have modsat os nogen Foranstaltning eller negtet

at give vort Samtykke til Noget, som ikke ligefrem har sigtet til at berøve os vore konstitutionelle Rettigheder. Naar vi prædike vore Grundsætninger, kunne Menneskene antage eller forkaste dem, eftersom de bedst synes, men ingen Congres har nogensomhelst Ret til at afgjøre enten de ere sande eller falske. Constitutionen beskytter alle Religionspartier i Landet, endskjøndt nogle af de mange Lærdomspunkter, som fremsættes, nødvendigviis maae være falske, da de ofte ere hverandre aldeles modsatte. Han advarede de Hellige fra at lade sig forføre af det Onde og ugudelige Mennesker, som søge at bortlede dem fra Retfærdighed, Dyd og Hellighed, og raadede dem til at være bestandig paa Vagt imod saadanne bedrageriske Aander.

Ældste Wm. Willes sang en Hymne, som han selv havde forfattet.

Ældste Geo. A. Smith talte om sine sidste Reiser gjennem Tooele og Utah Countier og om den store Formerelse af Børn, som han saae allevegne, hvor han reiste. Han tilraadede indstændigen, at den opvoxende Slægt skulde sættes i Besiddelse af „Ungdommens Lærer" som et Middel til Erhvervelsen af nyttige Kundskaber.

Sang af American Forks Chor; Bøn af Ældste Edward Sloan.

Løverdagen den 7de Kl. 10 Formiddag.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste John Taylor.

Choret fra American Fork sang: „Maae vi, som kjende den frydefulde Røst."

Ældste George Q. Cannon foreslog Kirkens Autoriteter, hvilke alle bleve eenstemmigen voterede for i følgende Orden:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere. (Ældste David Fullmer, som var Præs. D. Spencers første Raadgiver, er bleven løst fra denne Post, da han paa Grund af daarlig Helbred har forlangt det.)

William Eddington, John L. Blythe, John T. Caine, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas E. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Joseph F. Smith og Peter Nebecker som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyves Qvorumer.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum, og James Smith og Peter Latter hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, William Carmichael og Robert Price hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Qvorum, og Warren Hardie hans Raadgiver.

Brigham Young som Overopsynsmand for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider, og John Sharp hans Medhjælper.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer for det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff, hans Medhjælper.

Ældste Wm. Willes sang en Psalme.

Ældste P. H. Young talte om den Tid, da Evangeliet først bragtes til hans Faders Huus, og da denne, hans Brødre, Præsidenterne Brigham og Joseph Young og han selv bleve døbte for fire og tre-Aar siden. Han sagde, at Forfølgelser have stedse fulgt med Lydighed til Evangeliet, men alligevel har Kirken bestandig voxet og været overordentlig velsignet.

Ældste John D. T. McAllister sang: „Vi vil pløie, vi vil saae — og høste med Fryd."

Ældste John Taylor paaviste, at vi ikke grunde vor Paastand paa Myndighed fra Gud derved, at vi paaberaabe os at have modtaget den fra noget andet Kirkesamfund paa Jorden, men Præstedømmet kommer fra Herren, og vi vide det. Han fremsatte det Spørgsmaal: „Er Eders Religion sand, og vide I det?" (Der lød et eenstemmigt Ja gjennem Forsamlingen.) Paa Grund af denne Kundskab ere vi det eneste Folk paa Jorden, som have Mod til at prædike og udøve Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger samt til at irettesætte Ugudelighed. Han talte om Ægteskabet og anførte flere Steder af Constitutionen, som have Hensyn til Religionen, og paaviste, at den ægteskabelige Institution i den græske, romerske og engelske Kirke var anerkjendt for en religiøs Handling og en væsentlig Deel af Religionen. Idet han beviste, at dette Lærdomspunkt er en nødvendig Deel af vor Tro, sagde han: „Joseph Smith sagde til mig og Andre, at dersom det ikke var for denne Institution, kunde Kirken ikke vedblive at skride fremad." Ægteskabet var en væsentlig Betingelse for vor Lyksalighed, ikke alene i dette Liv, men i al Evighed, og enhver Mand eller Qvinde, der er Medlem i Kirken, og ikke sætter Priis paa denne Anordning eller modsætter sig samme, er et godt Stykke paa Veien til Frafald, om de ikke allerede ere Apostater. Gud vil forsvare sit eget Værk, og dersom vi forblive trofaste mod ham, vil det mislykkes for de elendige og fordærvede Væsener, som søge at bringe Ondt over Zion og ville udøve Ugudelighed iblandt dens Folk, at udføre deres djævelske Hensigter.

Sang af Tabernaklets Chor. Bøn af Ældste F. D. Richards.

Eftermiddag Kl. 2.

Sang af Chorrt fra American Fork; Bøn af Ældste Joseph F. Smith, og Sang af Tabernaklets Chor.

Ældste George Q. Cannon oplæste følgende Navne paa Ældster, som vare blevne beskikkede Missioner, og forelagde dem for Conferencen, der voterede for Beskikkelserne, nemlig:

Wm. Grant, Edward Petty og Isaac Kimball fra Store Saltsøstad; John Rees og Wm. Gwin fra Box Elder; George Hunter og John Urie fra Cedar City; Moses Thatcher fra Logan; John Peter Wretburg fra Sugar House Ward; Elmer Taylor fra Springville; John Ezra Pace fra Harmony; Nephi Faucet fra St. George; Marius Ensign og C. P. Leston fra Santa Clara; Edwin Walker fra Toquerville.

Ældste Franklin D. Richards talte om den ukjærlige Maade, paa hvilken de Hellige stedse ere blevne behandlede og om de Forfølgelser, de altid have maattet taale af deres Fjender. Fordi de have bristet sig til at tjene Gud og holde hans Befalinger, har de Ugudeliges Vrede og Fjendskab bestandig været rettet imod dem; men dersom de blot kunde see og forstaae vore Bevæggrunde og kjende den Inspirationens Aand, ved hvilken Gud velsigner sine Tjenere, og dersom de blot vilde søge at forstaae deres egne Interesser, vilde de snart komme til at indsee, at vi ere deres Venner, og de vilde komme og søge Raad hos Guds Tjenere.

Ældste W. Willes sang: „Mit eget Hjem Deseret."

Ældste George A. Smith anførte nogle Forudsigelser, som ere udtalte angaaende Udryddelsen af „Mormonismen" og dens fuldkomne Tilintetgjørelse, idet han viste, at den havde overlevet dem og trivedes, medens Apostater, som have søgt at bringe Ondt over Guds Folk, ere forsvundne og forglemte, undtagen naar en iblandt Israels Ældste hentyder til dem. Ved at give en historisk Beretning om flere Personer fra Kirkens tidligere Dage — om Individer, der vare blevne fulde af Stolthed og Forfængelighed og havde aabnet Veien for Frafaldets Aand, skildrede han den Fare, man udsætter sig for ved at søge at finde Feil hos Andre, ved Klynken og Klagen og ved at give det Onde Rum. Han viste i et særdeles interessant historisk Foredrag, at Frafaldets Sti er besværlig at vandre paa og fører til alle de Lidelser samt al den Nød og Elendighed, som i saa høi Grad forbittrer Livet.

Sang af Choret fra American Fork, og ligeledes sang Tabernaklets Chor en Psalme. Bøn af Ældste E. D. Woolley.

Søndag den 8de, Kl. 10 Formiddag.

Sang af Tabernaklets Chor; Bøn af Ældste A. M. Lyman, og derpaa Sang af Choret fra American Fork.

Præsident H. C. Kimball fremsatte flere Lærdomspunkter og talte om Helligheden af de Pagter, som de Hellige have sluttet med Herren, og opmuntrede dem til at holde dem uforkrænkelige, saa at Guds Velsignelser kunde hvile over dem.

Ældste J. D. F. McAllister sang: „Lad dem tale om Jorden."

Præsident B. Young gjorde følgende Bemærkninger, hvilke bleve nedskrevne af Ældste George D. Watt:

Det vil glæde mig meget at tale nogle Ord til de Hellige, og jeg skulde ønske, at jeg kunde tale saa høit, at Alle i denne store Forsamling kunde høre mig.

Der er bleven talt meget af vore Brødre i de to Dage, Conferencen har været samlet, med Hensyn til Samfundslivet og de Sidste-Dages Helliges Sædvaner, og Alt, hvad der er bleven sagt, er en Bekræftelse paa den uendelige Afvexling, som vi see i alle Guds Gjerninger, thi der findes ikke to Individer, som udtrykke sig ganske paa samme Maade, naar de fortælle Noget eller udvikle et Lærdomspunkt. Den Lære, vi have antaget, er overordentlig dyrebar for de Trofaste, og jeg kan tillige tilføie, at de forskjellige religiøse Anskuelser, hvor vild-

farende de end maatte være, ere ligesaa hellige for dem, der troe dem, som vor Religion er for os.

Vor Tro og vore Gjerninger ere godt bekjendte iblandt os indbyrdes og tillige for Verden, uagtet Mange fremstille dem i et falst Lys; men naar der fortælles en Løgn om de Sidste-Dages Hellige, tilhvisker en indre Stemme Enhver, som hører det, at det er Usandhed, og Christi Aand, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden, lærer Menneskenes Børn sande Grundsætninger.

(Fortsættes.)

Præstedømmet, — hvor er det og hvem har det?

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 264.)

Efter det, der allerede er sagt om den engelske Kirke angaaende Paastand paa et bemyndiget Præstedømme, er det ikke nødvendigt at sige meget om de andre protestantiske Troessamfund, thi hvad der er bleven sagt om hiin, er anvendeligt paa disse. Der gives et Religionsparti, som selv kalder sig „den apostoliske katholske Kirke," bekjendt under Navn af Irvingiter, der gjøre Fordring paa at være apostolisk, idet de paastaae, at Christi Kirke har existeret siden Apostlernes Dage, og at det er deres Mission at gjenforene de adspredte Medlemmer til et eneste christeligt Samfund. Men at paastaae, at Christi Kirke har været paa Jorden hele Tiden siden Apostlernes Dage, er i høieste Grad urimeligt, thi i saa Tilfælde maatte den ogsaa have vedvaret igjennem Pavedømmet, og følgelig maae Irvingiterne grunde deres Paastand paa et bemyndiget Præstedømme paa en uafbrudt Følgerække af samme iblandt Katholikerne, og hvis den romerske Kirke, hvilket jeg allerede har søgt at bevise, ikke har havt et Saadant, da er et Beviis af denne Beskaffenhed betydningsløst med Hensyn til Irvingiterne. Hvis de derimod ikke gjøre Paastand paa at have Præstedømmet fra Katholikerne, men foregive, at det er blevet gjengivet til dem, da mangler Beviset herfor, thi Hr. Irving (Sektens Stifter) paastod aldrig, at han var kaldet af Gud til denne Ære, hvilket han maatte have været, dersom hans Præstedømme skulde være anseet retmæssigt i Guds Dine. Irving og flere af hans Tilhængere bleve ordinerede til forskjellige Embeder, saasom til Apostler, Evangelister osv., men vi ere ikke blevne underrettede om, hvorfra de Individer, som ordinerede dem, havde faaet Myndighed til at udføre denne Handling, da de ikke have gjort Fordring paa at have modtaget deres Ordination af en Engel fra Himmelen, og dersom ikke saa er, maae de have modtaget den fra Jorden; derfor maa det Hele have været Menneskeværk, og følgelig kan det ikke siges, at disse Mænd vare sendte af Gud.

Jeg vil nu søge at bevise Gyldigheden af den Paastand, som fremsættes af Medlemmerne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Præstedømmet. Naar nu den romerske Kirke tilligemed dens Døttre, de protestantiske Kirkesamfund, ikke have været an-

erkjendte af Gud i mange Aarhundreder, da maa det sande Præstedømme være iblandt de Sidste-Dages Hellige, saafremt det findes nogetsteds paa Jorden. De gjøre ikke Fordring paa at have nedarvet det fra Katholikerne, men paastaae, at det er blevet umiddelbart gjengivet fra Himmelen formedelst Guds Kraft. Det blev overgivet til Joseph Smith af de selvsamme Mænd, som havde det i Frelserens Dage, og saaledes aabnedes atter en Forbindelse mellem Himmelen og Jorden efter mange lange Aarhundreder, gjennem hvilke Mørke og Vildfarelse havde hersket paa Jorden. Dette er ogsaa overeensstemmende med følgende Skriftsted: „Ingen tage sig selv denne Ære, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. Dersom Joseph Smith" havde paastaaet, at han havde modtaget Præstedømmet paa samme Maade som Irvingiterne og andre Religionspartier, da vilde vi med Sikkerhed kunne vide, at han var en Bedrager, men hans Præstedømme kom fra en langt renere og helligere Kilde, nemlig fra Herren selv. Jeg veed, at Mange ville sige, at en saadan Paastand paa et bemyndiget Præstedømme er ikke holdbar, fordi, som de paastaae, Gud ikke mere taler til Menneskenes Børn. Imidlertid talte han til dem i forrige Tider, og kaldte Mænd formedelst sin Magt til at udføre hans Hensigter, idet han anbetroede dem Præstedømmet for at deres Handlinger kunde være antagelige for ham og bindende i Himmelen. Den christne Verden kan ikke see Noget i dette, som er rimeligt, men dersom Saadant var rimeligt i Mose eller Jesu Dage, hvorfor ikke da ogsaa nu? Dersom Gud, saasom den christne Verden troer, er uforanderlig — den Samme igaar, idag og til evig Tid, hvorfor er det da urimeligt at antage, at han i vore Dage skulde kalde og ordinere Mænd til at udføre hans Hensigter, ligesom han gjorde i gamle Dage? Jeg veed, det er haardt for Menneskene at troe, at deres Forfædres Religion ikke skulde være ret, og at den Præst, der havde døbt dem, skulde være blottet for Guds Præstedømme, men ikke destomindre er det dog saaledes. Uden Tvivl syntes Jøderne i Apostlernes Dage, at det var haardt at blive sagt, at den Religion, de vare blevne lærte at ansee for at være sand, var utilstrækkelig til at frelse dem paa Grund af, at de havde „overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet," ligesom Nutidens Christne have gjort, indtil der neppe var endog det ringeste Spor tilbage af den Religion, som var bleven dem overleveret af deres store Lovgiver Moses. Dersom Jøderne ikke havde afveget saa langt fra deres Fædres Fodspor, vilde de have kjendt deres Forløser, da han kom til dem, thi de hellige Skrifter bære tydelige Vidnesbyrd om ham, og dersom de saakaldte Christne ikke havde veget saa langt bort fra den Lære, som Frelseren og hans Apostler forkyndte, vilde de have forstaaet, at det Præstedømme, hvilket Gud anbetroede Joseph Smith, var ægte, thi den Lære, der blev aabenbaret fra Himmelen til ham, bærer Vidnesbyrd om Ægtheden af hans Kald formedelst den nøiagtige Overeensstemmelse, som er imellem den og Bibelen. Der ere ogsaa andre Beviser for, at det Præstedømme, som er iblandt de Sidste-Dages Hellige, er anerkjendt af Gud, for Exempel af dets Frugter. Frelseren sagde: „Af deres Frugter skulle I kjende dem."

Guds Præstedømme, som er iblandt de Sidste-Dages Hellige, drister sig til at sige til alle Mennesker, at saafremt de ville omvende sig og blive døbte til deres Synders Forladelse, skulle de modtage den Hellig-Aands Gave, ligesom den blev given i Apostlernes Dage, og at denne Velsignelse virkelig bliver dem til Deel, der adlyde Evangeliet, kan bevidnes af mange

Tusinder, som have underkastet sig Guds Tjeneres Raad.

Dersom nu de Mænd, der udføre disse Ordinancer og gjøre disse Løfter, ikke vare i Besiddelse af det sande Præstedømme, vilde Gud da bekræfte deres Handlinger ved at meddele den Hellig-Aand? Nei, visselig ikke, og desuden vilde da alle Mennesker kunne forstaae, at deres Præstedømme var falsk, og de Mænd, som foregave at være i Besiddelse deraf, skjændige Bedragere.

Dette er et Prøvemiddel, som ikke Tilhængerne af noget andet Kirkesamfund tør gjøre Brug af med noget grundet Haab om, at de vilde kunne udholde Prøven, thi Følgen vilde sammenligningsviis blive, ligesom om man vilde komme Messing i en Smeltedigle i Haab om at faae fiint Guld deraf. Det er Overbeviisningen om, at de ere i Besiddelse af Præstedømmet, hvilken tiltrods for en kold og vandtro Verdens Forhaanelser og fnysende Vrede sætter Israels Ældste istand til med Frimodighed at bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var sendt af Gud, og om de end ikke have meget af denne Verdens Viisdom, kunne de dog formedelst den Aand, der besjæler dem, føle, at de have Ret til at „tale med Myndighed og ikke som de Skriftkloge." Præstedømmet er gjengivet og med det ogsaa Jesu Christi Evangelium. Det udspreder nu sine oplivende Straaler over Enhver, som har adlydt dets Fordringer, hvilke ere: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Det er Lydighed til Faderens Villie, der sætter enhver Sidste-Dages Hellig istand til, enten han har annammet Evangeliet i Storbritanien, Amerika, Schweiz, Ostindien, Australien eller paa Øerne i Havet, til med Ydmyghed og Sagtmodighed at bære Vidnesbyrd om, at denne Lære og dette Præstedømme, ved hvilket han er bleven velsignet, er af Gud. Det er Kraften af dette Præstedømme, der sætter Guds Tjenere istand til at samle de Hellige ud fra de mange forskjellige Nationer, endskjøndt de tale forskjellige Sprog, ere opdragne i forskjellige Religioner og have forskjellige Traditioner, Skikke og Sædvaner — og bringe dem til at forlade deres Hjem og Forfædres Gravsteder for over det store Hav og det vestlige Amerikas vide Sletter at drage til Utah, hvor de kunne forenes til eet Folk, iblandt hvilket Alle have den samme Tro, det samme Haab og den samme Følelse — til det Sted, hvor de kunne leve i Fred, Enighed og indbyrdes Kjærlighed til hverandre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Emigranternes Afreise.

Da Emigrationsforretningerne ere afsluttede, er det os behageligt at meddele vore Læsere, at der i det Hele er udvandret 1213 Sjæle, hvoraf 725 Danske, 348 Svenske, 135 Norske og 5 Tydskere, hvilke alle paa faa Undtagelser nær, vare bestemte til over New York og Wyoming at gaae heelt op til Utah.

Den første Afdeling afgik herfra den 17de sidstleden, den anden den 21de og

den tredie den 28de med Dampskibet Aurora til Kiel og videre derfra pr. Jernbane til Hamborg, hvor 680 Sjæle bleve embarkerede paa „Kenilworth,“ ført af Capitain Brown, og bleve organiserede under Ældste S. L. Sprague med Ældsterne Morten Lund og Frederik Bertelsen som Medhjælpere. Dette Skib afseilede den 25de sidstleden. Et Antal af 201 Sjæle bleve embarkerede paa det norske Skib „Cavour,“ Capitain Floyn, og organiserede under Ældsterne Niels Nielsen, Jens Gregersen og C. F. Rundqvist; Afseilingsdagen var den 1ste dennes. Den 3die Afdeling, bestaaende af 328 Sjæle, embarkeredes paa „Humboldt,“ Capitain Boysen, og organiseredes under Ældste George M. Brown, Sven Jonasson og Christian Hansen.

Afreisen herfra skete fra Toldboden, hvor en ikke ubetydelig Masse af Tilskuere vare forsamlede, hvoriblandt mange af de Bortdragendes Venner og Bekjendte. God Orden og Rolighed herskede, og til Roes baade for det tilstedeværende Publikum og det vagthavende Politi bleve ingen Fornærmelser tilføiede dem, der for deres Troes Skyld forlode deres Fødeland for at drage til det fjerne Vesten, hvor Herren har beredt et Tilflugts= og Indsamlingssted for dem, som adlyde Evangeliet. Vore varmeste Bønner opstige til den Almægtige for vore afreiste Troessødskendes Vel, ikke alene at det smukke Veir og den føielige Vind, der begunstigede deres Afreise herfra, maatte vedblive, indtil de naae Amerikas Fastland, men ogsaa, at de maatte forblive trofaste i den Pagt, de have sluttet med Herren til at tjene ham, og desformedelst vedblive at være hans Eiendomsfolk.

Iblandt de bortdragende Ældste vare Brødrene S. L. Sprague, George M. Brow, Morten Lund og Niels Nielsen fra Zion, hvilke have arbeidet trofast i denne Mission, og som formedelst deres Erfaring og Kjendskab til Forholdene i de Forenede Stater ville være til Gavn og Veiledning for vore Emigranter, som for første Gang gjøre denne Reise. Som Medhjælpere for Compagniernes Anførere valgte vi saadanne Mænd, som ogsaa have arbeidet iblandt de Hellige i disse Lande og vundet deres Tillid.

Ved Organiseringen af Passagererne ombord bleve vi understøttede af Ældsterne N. Wilhelmsen og C. Christiansen, og vi ere dem taknemmelige saavelsom Brødrene paa Contoiret og Conference-Præsidenterne, der troligen have udført deres Deel af det byrdefulde Arbeide, som disse Forretninger udkræve, men fremfor Alt ere vi taknemmelige til Herren, der har givet os Helbred og Kræfter til at udføre den os anbetroede Gjerning under Raad og Veiledning af Præsidenten for den europæiske Mission, B. Young jun., der tilligemed sin Broder Joseph W. Young begunstigede os med et Besøg i Hamborg den 21de April.

Det er min venlige Anmodning til Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i denne Mission til med Trofasthed at fortsætte med at arbeide i Herrens Viingaard, paadet at hans Gjerning maa fremmes til Velsignelse for os selv og vore Medmennesker, der ønske at bidrage til Guds Riges Grundfæstelse paa Jorden, saa at Alle, som ønske det, kunne være beredte til at taale Menneskens Søns Tilkommelse. Vi ønske Guds Velsignelse over de Hellige og alle Gode iblandt Menneskene, der ønske at gjøre deres Faders Villie, som er i Himmelen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 269.)

Løverdag den 20de. Høiraadets Beslutninger med Hensyn til ovenstaaende Andragende.

Raadet løste Præsident Joseph Smith jun. ifølge hans Begjæring i Andragendet, og beskikkede H. G. Sherwood til at besørge Alt, hvad der vedkom Bylodderne, saasom Salget af dem, der endnu vare tilbage, hvilket forhen havde paahvilet Ansøgeren. Alanson Ripley beskikkedes til at drage Omsorg for Tilveiebringelsen af det øverste Præsidentskabs Fornødenheder, ligesom ogsaa til at forskaffe de nødvendige Midler til en eller flere Skrivere til at hjælpe Joseph Smith jun. i hans vigtige Arbeide.

Hosea Stout,
Skriver.

Løverdag den 21de.

Forhandlingerne i en Conference, afholdt i Stanley Hill i Froome i Herefordshire den 21de Juni 1840.

Prædikanterne og Medlemmerne af de „Forenede Brødres Kreds" i Froome Hill samledes i Ældste John Cheeses Huus paa Stanley Hill i Herefordshire i England den 21de Juni Aar 1840 Kl. 10 Formiddag ifølge forudgaaet Bekjendtgjørelse. Forsamlingen kaldtes til Orden af Ældste Thomas Kington. Ældste Wilford Woodruff valgtes til Præsident, og Ældste John Benbow til Forsamlingens Skriver.

Efter Bøn af Ældste Richards og nogle Bemærkninger af Præsidenten angaaende Dagens Forretninger blev der foreslaaet af Ældste T. Kington og assisteret af Ældste John Benbow, at denne Forsamling benævnes Froome Hills Conference af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilken ifølge Guds Villie og Befaling blev grundlagt og organiseret i de Forenede Stater i Amerika den 6te April 1830. Dette var den 15de Dag i den tredie Maaned i det ellevte Aar siden Kirkens Oprettelse. Eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at Thomas Clark, Charles Price, James Hill og Samuel Jones ordineres til Ældster, — at John James, Joseph Skinn, Henry Jones, James Baldwin, John Morgan, Samuel Badham og John Dyer ordineres til Præster, og at Robert Hill, George Broocks, James Skinn og James Watkins ordineres til Lærere; eenstemmig vedtaget. De bleve ordinerede under Ældste Woodruffs og Richards Hænder.

Foreslaaet af Ældste Kington og assisteret af Ældste Woodruff og Richards, at Præst John James præsiderer i Froomes Hill, John Parry i Stanley Hill, James Burns i Ridgway Cross, William Possons i Morend Cross, Jonathan Lucy i Colwell, Thomas Jones i Pale House, John Preece i Ledbury, Samuel Warren i Keysend Street, James Baldwin i Vind Point og George Allen Woferwood i Common.

Rough Leasow, Birchwood, Tunbridge og Dunsclose slaaes tilsammen under Navn af Dunsclose Green.

Foreslaaet, at Præst Samuel Badham præsiderer i Dunsclose, Edward Phillips i Ashfield og Crowcut, John Meeks i Starridge, John Galley i Hope Rough, Beny Williams i Shucknell Hill, John Powel i Lugwardine, John Dyer i Marden, William Evans i Stokes Lane og John Fidoe i Bishop Froome. Alt eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at Thomas Hark overtager Bestyrelsen for Menighederne i Dunsclose, Old Starridge, Ashfield og Crowcut, — at Ældste Samuel Jones præsiderer over Menighederne i Keys-end Street, Wind Point, Colwell, Pale House og Malvern Hill, — at Ældste Philip Green præsiderer over Menighederne i Shucknall Hill, Lugwardine og Marden, — at Ældste John Cheese præsiderer over Menighederne i Stokes Lane, Woserwood Common og Bishop Froome, — at Ældste Charles Price præsiderer over Menighederne i Ledbury, Moor-end Cross og Ridgway Cross, — at Ældste James Hill præsiderer over Menighederne i Hope Rough og Stanley Hill — og at Ældste John Benbow præsiderer over Menigheden i Froomes Hill; eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Præsidenten og assisteret af Ældste Richards, at Ældste Thomas Kington overtager præsidiet over denne Conference; eenstemmig vedtaget.

Efterat Præsidenten havde gjort nogle Bemærkninger, sluttedes Forsamlingen til Kl. 2 Eftermiddag. I Hviletiden døbtes ti Personer.

Conferencen fortsattes igjen Kl. 2, og Sakramentet uddeeltes til flere hundrede Hellige, hvorefter tyve Børn bleve velsignede ved Haandspaalæggelse af Ældste Woodruff og Richards. Ved samme Anledning gjorde Præsidenten nogle oplysende Bemærkninger i Henseende til denne Ordinance.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Præsidenten, at Ældste Thomas Kington repræsenterer denne Conference for General-Conferencen i Manchester den 6te Juli; vedtaget. Foreslaaet og vedtaget, at Conferencens Skriver afleverer den præsiderende Ældste T. Kington, en Afskrift af Conference-Forhandlingerne til Opbevaring og tillige en Kopi af samme til at fremlægge paa General-Conferencen i Manchester. Conference-Forhandlingerne bleve derpaa oplæste og vedtagne. Præsidenten tilligemed Ældste Richards og Kington talte om Kirkens Orden og de Helliges forskjellige Pligter, saaledes som Aanden veiledede dem, samt bare Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. Derefter blev der foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Præsidenten, at denne Conference sluttes, og at den atter træder sammen paa dette Sted den 21de September førstkommende Kl 10 Formiddag; vedtaget.

Efter Bøn og Sang adskiltes de Forsamlede. Derefter sammentraadte de Ældste og det øvrige arbeidende Præstedømme til Raad, hvor der blev foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at der bestemmes og organiseres et maanedligt Raad for det arbeidende Præstedømme i Froomes Hills Conference, og at man begynder dermed i de forskjellige Distrikter Fredagen den 3die Juli førstkommende. Følgende Ældster udnævntes til at fungere som Tjenstgjørende i disse Raadsforsamlinger: I Dunclose: Ældste Thomas Clark som Præsident og James Meeks som Skriver; i Moor-end Cross: Ældste Charles Price, Præsident og Thomas Jenkins, Skriver; i Windpoint: Samuel Jones, Præsident og William Williams, Skriver; i Stanley Hill: James Hill, Præsident og Joseph Pullen, Skriver; i Lungwardine: Philip Green, Præsident og Francis Burnett, Skriver; i Froomes Hill: John Benbow, Præsident og John Morgan, Skriver; i Stokes Lane: John Cheese, Præsident og George Allen, Skriver.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kington, at der afholdes et maanedligt Generalraad i Stanley Hill for Conferencens tjenstgjørende Præste-

domme, og at dette Raad begynder Fredagen den 17de Juli Kl. halv otte Eftermiddag. Ældste Thomas Kington beskikkes til Præsident og Ældste John Benbow til Skriver, eenstemmig vedtaget.

Derefter talte Præsidenten om Præstedømmet og de forskjellige Embedsmænds Pligter og Rettigheder og gave dem saadanne Lærdomme, som vare passende for deres Stilling. Han efterfulgtes af Ældste Richards, som talte belærende om flere herlige Lærdomspunkter vedkommende Opbyggelsen af Guds Rige.

Derpaa bleve Raadets Forhandlinger oplæste og vedtagne, og efterat Psalmen: „Guds Aand som en Ild nu begyder at lue," var afsungen, sluttedes Raadet, og Brødrene skiltes ad glade og taknemmelige, fordi Gud havde staaet dem bi og Kjærlighedens og Enighedens Aand havde herstet iblandt dem igjennem hele Dagens Raadslagninger.

Wilford Woodruff,
Præsident.
John Benbow,
Skriver.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 270.)

Det viste sig, at hun var min Gigtpatient, Don Jose Marias Hustru. Da jeg havde spurgt efter Veien, sagde jeg hende, at hun ringeagtede vore Raad, idet jeg tilføiede, hvad der ogsaa var min fuldkomne Overbeviisning, at hun aldrig behøvede at vente at blive helbredet under vor Behandling. Da jeg havde redet et Stykke frem, tog jeg atter feil af Veien. Det var nødvendigt at bøie ind i Skoven til Høire. Jeg var kommen ind paa en Fodsti, hvilket jeg før ikke havde lagt Mærke til. Der vare Kreaturveie i enhver Retning, og i en Miils Omkreds gjennemkrydsede jeg Egnen, men uden at træffe paa den rette Vei. Jeg saae flere Gange Augustins Fodspor, men tabte dem snart igjen i Vandpølene, og paa denne Maade blev jeg endnu mere forvirret. Tilsidst vidste jeg slet ikke, hvad jeg skulde gjøre. Det begyndte at blive mørkt, og jeg vidste ikke, hvilken Vei jeg skulde tage. Det Eneste, jeg kunde gjøre, var at begynde at raabe, ligesom Hr. Henry Pelham gjorde, da han stod i Fare for at drukne i Rendestenen i Paris. Til min store Glæde blev jeg svaret med et Brøl fra Augustin, som havde været paa Vildspor længere end jeg og befandt sig i en endnu større Knibe. Med Thepotten i Haanden, en utændt Cigarstump i Munden og med hele Legemet fra Hovedet til Fødderne bedækket med Smuds, forestillede han en ynkelig Figur. Vi sammenlignede vore Jagttagelser og kom overeens om, hvilken Sti vi skulde følge. Vi raabte, medens vi gik, og vare saa heldige, at vor Raaben blev besvaret ved nogle Hundes Gjøen og af Hr. Catherwood, der tilligemed Don Miguel var kommen for at see efter os, da han var bleven ængstelig og anede, hvad der var hændet os, da vi udebleve saalænge. Hele Aftenen rullede Tordenen med stærke Skrald

over vore Hoveder, medens Lynilden oplyste den mørke Skov og blinkede gjennem den aabne Hytte. Regnen strømmede ned, og Don Miguel sagde, at det saae ud til, at vi skulde blive fuldkommen afskaarne for flere Dage fra al Forbindelse med den anden Side af Floden og fra vort Reisetøi. Ikke destomindre tilbragte vi Aftenen paa en ganske behagelig Maade og røge Cigarer, der vare lavede af copansk Tobak, den meest berømte i Central-Amerika, af Don Miguels egen Avling og forfærdigede af hans Hustru.

Ligesom det var Tilfældet med mig denne Aften, havde Don Miguel kun lidt Gangklæder, men han var en klog og lærd Mand, kunde læse, skrive, aarelade, udtrække Tænder og gjøre Udkast til Dokumenter. Han havde Lyst til Bøger og spurgte derfor Augustin, om vi havde nogen. Han sagde, at det var det Samme, om de vare engelske; Bøger vare i og for sig selv gode. Det var et glædeligt Tegn at høre ham yttre sin Foragt for Don Gregorius's Uvidenhed. Han var Forpagter paa Godset og betalte i Leie fire Dollars om Aaret, men var i Almindelighed i Baghaand med Betalingen. Han sagde, at han ikke havde Meget til at byde os, men vi følte, hvad der var bedre end en prægtig Seng, nemlig, at vi vare velkomne Gjæster. I Sandhed, Alt var behageligt. Hans Hustru haabede, at vi skulde fordrive hendrs Feber, Bartolo var vis paa, at vi vilde helbrede hans opsvulmede Mave, og Don Miguel syntes godt om vort Selskab. Under disse heldige Omstændigheder foraarsagede Elementernes Rasen udenfor os ikke videre Uleilighed.

Jeg havde hele Dagen ruget over Don Jose Marias Dokumenter, og idet jeg indhyllede mig i mit Tæppe, søgte jeg at overtale Hr. Catherwood til at foretage en „Operation.“ Skulde det ikke være et lønnende Foretagende at kjøbe Copan, bortføre disse Mindesmærker af et hedengangent Folk fra denne øde Egn, hvor de vare begravede, til en af de store Handelsstæder, og grunde et Nationalmusæm for amerikanske Oldsager? Men det var et Spørgsmaal, om disse „Afguder“ kunde bortføres. Ruinerne laae ved Bredderne af en Flod, der løber ud i det samme Hav, som skyller op til Kysten ved New York, men nedenfor denne strømmede den meget voldsomt, og da jeg spurgte Don Miguel, om den var seilbar, svarede han benegtende. Ikke destomindre søgte jeg at finde paa Raad, og dette var at vise en Prøve paa, hvorledes det lod sig gjøre at flytte disse Antiqviteter, nemlig ved at lade en af dem brække i Stykker og da bortføre disse. Der kunde maaskee ogsaa opdages flere Ruiner, som kunde være endnu mere interessante og mere tilgjængelige end disse, og med disse Syner og Phantasibilleder for Øie indhyllede jeg mig i mit Tæppe og faldt i Søvn.

Ved den næste Dags Frembrud hang endnu Skyerne over Skoven, men da Solen kom frem, klarede det op. Vore Arbeidsfolk kom da, og Klokken ni forlode vi Hytten. Træernes Grene vare endnu saa vaade, at det dryppede af dem, og Jorden var gjennemblødet. Vi gjennemstreifede endnu engang den Egn, som havde de vigtigste Mindesmærker, og kom derved snart til at indsee Umuligheden af at udføre det, vi havde paatænkt. Vore Ledsagere vare ubekjendte i denne Egn, men da vi havde seet Søiler paa den modsatte Side af Landsbyen, omtrent een geographisk Miil borte, havde vi Grund til at troe, at flere kunde ligge strøede rundt omkring i forskjellige Retninger, men vare ganske begravede i Skoven og fuldkommen ubekjendte. Skovene vare saa tætvoxede, at det næsten syntes umuligt at trænge igjennem dem. Den eneste Maade, paa

hvilken man kunde foretage en grundig Undersøgelse, vilde være at nedhugge Skoven og opbrænde Træere. Dette stred imidlertid imod vore nuværende Hensigter og kunde komme til at ansees, som om vi havde tilladt os en utilbørlig Frihed, ligesom ogsaa et saadant Arbeide alene kunde foretages i den tørre Aarstid. Efter nogen Raadslagning besluttede vi for det Første at aftegne de med Billedhuggerarbeide prydede Søiler, men selv dette var forbundet med store Vanskeligheder.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Der meddeles fra Stockholm: Den 23de Mai ved Middagstid indtraf den ulykkelige Hændelse her i Staden, at den ved Norra Smedjegatan beliggende katholske Kirkes under Bygning værende Taarn styrtede sammen og under sine Ruiner begravede et stort Antal af Arbeiderne. Der blev strax beordret Mandskab til Stedet for at bortrydde Gruset og Stenene og for at fremdrage de dræbte og saarede Personer af Ruinerne. Kl. 4 havde man allerede faaet 15 Mennesker frem, af hvilke kun to viste Tegn til Liv. Hvormange Mennesker, der ere blevne begravede under Ruinerne, veed man endnu ikke med Sikkerhed; man formoder omtrent 30. Hvorvidt Nogen ved Ulykkestilfældet befandt sig paa Gaden nærved og er bleven begraven under det nedstyrtende Bjælkelag, veed man ikke, da det Hele var et Dieblikś Sag.

I Gotheborg er der den 4de dennes om Morgenen Kl. 2 udbrudt en stærk Ildlos i Forstaden Masthugget, hvor 23 Huse nedbrændte til Grunden og flere bleve meer eller mindre beskadigede. Der er ialt blevet 330 Personer huusvilde, af hvilke over 200 levede i meget ringe Kaar. Kun 14 Famlier havde deres Bohave forsikkret. Ved Politiforhøret blev der Intet oplyst om Aarsagen til Ildens Opkomst.

Preussen. Fra Bischdorff ved Neuwartel i Preussen skrives der under 1ste Juni: Vor By bærer Præg af en frygtelig Ødelæggelse og Skræk. Under et Uveir igaar Eftermiddags dannede to her i modsat Retning kommende Uveirsskyer en Skypumpe, som i Løbet af 4—5 Minuter beskadigede 31 Huse her i Byen og aldeles ødelagde 9 af dem. Udenfor Byen ødelagde den en Lade og et Huus, løftede en Vindmølle op fra Jorden, satte den igjen, løftede den derpaa atter op og kastede den langt bort i tusinde Stykker. Bjælker af 6 Tommers Gjennemsnit bleve slyngede langt bort, og Vandet i Landsbyens Dam blev løftet op af Skypumpen og derpaa kastet ned mod Jorden som en frygtelig Skylregn. Ogsaa Mennesker bleve løftede op og førte bort med en større Strækning.

Af 7de dennes meldes officielt: De preussiske Troppers Indmarsh i de Dele af Holsteen, som ikke ere besatte, er anmeldt at skulle skee idag. Fra østerrisk Side er der reist Indsigelse derimod; det Øvrige er henstillet til det keiserlige Cabinets Afgjørelse. Den øverste Regjeringsmyndighed forlægges idag til Altona, hvor de keiserlige Tropper, der som bekjendt endnu ere paa Krigsfod, blive concentrerede.

Østerrig. Fra Triest meldes under 25de Mai, at det italienske Skib „Napoleon Canivers“ er blevet ødelagt ved en Ild, der var paasat af de ombordværende Kulier, der gjorde Opror. 620 Kulier ere omkomne i Flammerne.

England. Af det nye atlantiske Telegraphtoug ere nu omtrent 900 engelske Mile ve.beholdne bragte ombord i Beholderne paa „Great Eastern;“ i 24 Timer tager det 60 Mile ombord. Tiltrods for Skibets uhyre Rum kan dette dog ikke optage hele den uhyre Masse, og man har derfor leiet Skruedampskibet „Medway“ til at tage endeel af Kabeltouget ombord. Et andet Skruedampskib „Albany“ er engageret til at understøtte Foretagendet, og den kongelige Flaade har atter denne Gang stillet „Terrible“ til Disposition. Efter den foreløbige Plan skal Springfloden den 28de Juni benyttes til at bringe „Great Eastern“ ud af Havnen, og 14 Dage senere skal Nedlægningen af Kabeltouget begynde.

Donaufyrstendømmerne. Krigen er begyndt i Donaufyrstendømmerne. Et Telegram fra Bucharest af 7de ds. melder, at Tyrkerne ere gaaede over Donau, at en Fægtning har fundet Sted og Prinds Carl af Hohenzollern er ilet dem imøde i Spidsen for hele den rumænske Hær.

Asien. Ifølge „Corresp. Russe“ har man den 8de Marts Kl. 1½ om Morgenen paa forskjellige Steder i Siberien (ved Irkutsk og Verschneoudinsk) sporet tvende heftige Jordrystelser.

Ifølge authentiske Efterretninger fra Djedda (Arabien) raser Cholera atter blandt de fra Mekka hjemvendende Pilegrimme. Der skal ogsaa herske stor Dødelighed blandt de ægyptiske Soldater.

Afrika. Ny opdagede Kullag. Der er nu blevet opdaget nye Kullag i Abyssinien, og for et Par Uger siden er der til Massowah afgaaet endeel Franskmænd for at besigtige de Miner, som findes imellem Massowah og Hanfilah. Oprindelig bleve de opdagede for nogle Aar siden af en vis Hr. Barroni, der havde været engelsk Consularagent i Massowah, og af ham bleve de for 5 Millioner Francs solgte til et fransk Handelshuus i Alexandria. Ogsaa længer sydpaa, ved Bab-el-Mandeb, satte for et Par Aar siden et ægyptisk Detaschement paa 200 Soldater sig i Besiddelse af nogle Kulleier, der senere bleve solgte til en Englænder i Aden. Bearbeidelsen af disse Miner ved det røde Havs Kyster er netop af Vigtighed nu, da der er blevet etableret to Dampskibslinier mellem Aden og Suez, som skulle berøre Massowah og andre Stæder paa Kysten.

Blandinger.

Japanesiske Jordskjælvsbebudere. Japaneserne have allerede i flere hundrede Aar kjendt og benyttet et Middel til i Forveien at faae at vide, naar der vil finde et Jordskjælv Sted. Da de have opdaget, at Magneten nogle Øieblikke før Rystelsen mister sin Tiltrækningskraft, bliver der i ethvert Huus truffet følgende simple Foranstaltnin : Man anbringer en Jernstang og lader en Magnet hænge

fast derved ovenover en Metalplade. Naar nu Magneten taber sin Kraft og falder ned paa Pladen, gjør denne stærke Lyd Beboerne opmærksom paa, at der forestaaer Jordskjælv, saa at de itide kunne søge at komme i Sikkerhed.

Læger og Apotheker i Rusland. Ifølge Correspondance russe findes der i Rusland 10,000 Læger, hvilket er 1 Læge paa 7,000 Indbyggere, 900 Dyrlæger, 193 Tandlæger og 2 Oienlæger, der ikke ere Medicinere. Der findes i Rusland 1,020 Apotheker, og der er indgivet 78 Begjæringer om Tilladelse til at maatte anlægge nye. Der kommer i Rusland omtrent 1 Apotheker paa 70,000 Indbyggere.

En elegant Jernbanewaggon. En Gallavogn, som for Tiden bygges i Fond du Lac af Selskabet for Chicago=Nordvestbanen, og som er bestemt til Brug for dettes Direction, vil sikkert blive noget af det meest Storartede, som endnu er blevet præsteret i denne Retning. Den bliver bygget efter en heel ny Plan, og vil, naar den bliver færdig, blive et heelt lille Miniaturpallads paa Hjul. Waggonen er 65 Fod lang, 10 Fod bred og 15—16 Fod høi, saa at den er ligesaa omfangsrig som et almindeligt Huus. Det Indre er deelt i 10 Rum, som ere indrettede til Selskabsværelse, Sovekammer, Toiletværelse etc. med en stor Salon i Midten, som er forbunden med et andet Rum ved Skydedøre, og som faaer sit Lys gjennem et rundt Vindue i Loftet og dobbelte Vinduer paa hver Side. Denne Salon er næsten 13 Fod høi, og Gulvet ligger omtrent 2 Fod dybere end de andre Rum. Væggene bestaae af kostbare Valnøddetræesindlæg, og Værelserne blive pragtfuldt udstyrede med Speile, Sophaer, Lænestole, Borde etc. til en Værdi af flere Tusinde Dollars. Vognen bliver sat paa 16 Hjul og vil i Henseende til Bekvemmelighed, Styrke og Skjønhed kunne gjælde som Mønster for den Slags Jernbanewaggoner.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.